

Kállay Eszter

alakváltó

szembekerült velem tegnap a gyász, az évek során
halványan ismerős lett.
előhívni nem lehet, minden fényképen
máshogy néz ki.
ma ez a zavart, barna pocsolya itt előttem,
nincsenek szakaszai, önmaga körül forog, kitátja
a száját, ami mélyebb, mint az ég.

holnap a hajam végére fagyott pára,
török, ha fésülöm, nehezek a fejen. a gyász dühös seb,
minden évszakban begyógyul, megijedek, hogy hova tűnik belőlem.
kiújul, ahogy a rügyek, álmomban a gyomorban
zúzott kő, pihen, onnan jön föl reggelente, mint sav a torokban,
kibeszélem.

szemzugokban ülő kavics,
mellettem elhaladó járókeret,
markomból kibújó madár, szétmarja a kezem,
ha elengedem. tegnap megkért a gyász, hogy nézzek
tükörbe, szálanként őszülés, nehezek a fejen.
félnék nélküle, elemelkednék, ha nem
tartana lent, egy tétova kézmozdulat
és felbillent a földről.
valamit adnom kell a gyásznak, évszakváltásokkor
magokkal etetem.